

На брифингу, одржаном у Међународном трибуналу за бившу Југославију, један новинар поставио је питање: је ли жив Радован Караџић? Наиме, испоставило се да су у току неколико сати колале гласине о његовој изненадној смрти. Пре тога су засаедања трибунала два пута прекидана, јер се Караџић лоше осећао. Руководилац пресс-службе МТБЈ је, међутим, убедила присутне новинаре, да се она „поноси врхунским нивоом медицинске услуге, која је доступна свим оптуженицима трибунала“. [\[1\]](#) Оваква тврдња не одговара стварности и изискује посебну пажњу не само у вези са процесом против Радована Караџића, него и у вези са догађајима у процесу против лидера Српске радикалне странке, професора Војислава Шешеља.

Последња главна одлука Међународног трибунала за бившу Југославију био је налог да се изврши нови лекарски преглед Војислава Шешеља. Како се види из одлуке суда, још у току септембра судско веће добило је три поверљива медицинска закључка о стању здравља В.Шешеља. Међутим, након тога донета је одлука да се одреди нова медицинска експертиза. Та одлука изазива озбиљну бојазан. Као прво, секретаријату МТБЈ наложено је да одреди конкретне лекаре. Друго, за одређивање (не за обављање експертизе, већ управо за одређивање лекара) дат је рок од... читавих три месеца.

Међутим, 25. октобра, још пре обављања прегледа, В.Шешељу су морали извршити операцију на срцу (аблација). Она је изазвана тиме, што су од августа код Шешеља почели напади атипичне тахикардије и аритмије. Међутим, та операција је праћена чудноватим околностима. Као прво, одмах после операције резултати ЕКГ били су толико необични, да су лекари изјавили како је „апарат у квару“. И нико није могао да објасни, зашто се у главној клиници Холандије (Броново) није пронашао други апарат ЕКГ. А потом, кроз неколико дана, сада већ у затвору, резултати ЕКГ опет нису саопштени, чак ни Шешељу лично. И поново је као разлог наведен „квар апарата“, овог пута оног затворског. И ми у све то треба да поверујемо? Ако узмемо у обзир да је лекар МТБЈ и даље онај исти П.Фалке, који је непосредно учествовао у убиству Слободана Милошевића, онда је све јасно: нас поново лажу!

У вези са предстојећим медицинским прегледом В.Шешеља, трба се сетити како је вршен такав преглед Слободана Милошевића. Посебно бриљантна илустрација „високог нивоа медицинске помоћи затвореницима“ МТБЈ заправо је игра са резултатима анализа крви С.Милошевића, буквално неколико недеља пре његове смрти. Читаоцима предочавам

резултате сопственог истраживања, на основу званичних докумената МТБЈ.

У јесен 2005. године, са циљем да проверим тврдње начелника затвора о томе да С.Милошевић не узима преписане му лекове, од њега је узета крв на анализу. И резултат анализе саопштио је начелник затвора на следећи начин: „С.Милошевић не узима преписане му лекове, већ узима оне који му нису преписани“. [2] У ствари, резултати анализе крви били су следећи: „У крви је откривен низак ниво преписаних лекова и низак ниво непреписаних лекова“. Без било каквих додатних објашњења, начелник затвора квалификује дати закључак о анализи крви као резултат умишљеног чињења С.Милошевића. Касније ћемо видети, да за такав закључак није било основа, али је најважније то, што је аналогни закључак дао не само начелник затвора, него и лекар. У свом

писму од 6. јануара 2006. године П.Фалке понавља закључке начелника затвора: „Пробе су показале, да он узима преписане му лекове у недовољним количинама, или их не узима уопште“, а такође да он „узима препарате, које му нисам преписао ни ја, нити други“. [3]

Токсиколог Д.Угес, који је вршио анализу крви, без обзира на низ ограда,

[4]

такође је закључио: „Постоје озбиљни основи да се сматра, да је имало места нередовном узимању преписаних препарата. Очигледно да то може бити узрок високог притиска“.

[5]

Само је један лекар, Тоу, у свом закључку навео целих пет могућих узрока за ниску концентрацију преписаних препарата у крви С.Милошевића, а управо: слаба асорпција гастроентерологије; недовољно придржавање упутстава; интеракција са другим супстанцама; снижена асорпција ензима; брза размена материја. [6] Међутим, пре објављивања извештаја доктора Тоуа, П.Фалке није допуштао никаква друга објашњења, осим неузимања препарата. Без обзира на то што Фалке и уопште нема потребне квалификације да би давао такве закључке какве је давао, он је свесно формирао код судског већа негативни лик С.Милошевића,

[7]

који, тобоже, специјално погоршава своје здравље, како би отишао на лечење.

Слободан Милошевић је 12. јануара 2006. године захтевао да се изврши нова анализа крви. Та анализа, извршена након узимања препарата под сталним надзором које му је преписао Фалке, показала је да је у крви откривен исти онај ниво препарата, као и раније. Тврдње начелника затвора, а што је још важније - лекара на челу са Фалкеом, срушене су. Међутим, најзначајнији елеменат умишљености наведених лица било је то, што су они ту чињеницу сакрили од судског већа. У својим извештајима судском већу

П.Фалке је тврдио, да С.Милошевић такође „узима непреписане му препарате“. Међутим, у извештају токсиколога Угеса наведена су само два таква препарата - *Диазепам* и *Нордазепам*.

Наименовани адвокати су утврдили, да је управо Фалке преписао С.Милошевићу

Диазепам

средином октобра 2005. године. При том се други препарат –

Нордазепам

– по признању доктора Тоуа, који је вршио поновљену експертизу, у организму човека ствара од

Диазепам

[8]

Најзад, према закључку доктора Угеса, ниво оба препарата у крви „пренизак је за било који фармаколошки ефекат“. [9] Ако се узме у обзир да се оба препарата могу налазити у крви дуже време (неколико месеци), као и то да они не могу негативно утицати на високи притисак (па чак и индиректно вршити позитивни утицај приликом високог притиска), постаје јасно да је против С.Милошевића организована провокација. То да је то била управо провокација, потврђује опет *mens rea*

(кривицу)

СВ

их учесника.

У својој представци судском већу наименовани адвокати су истицали: „Ни један од извештаја, упућених судском већу, није садржао информацију о томе, да је (наведени у свим извештајима као „непреписани“)

Диазепам

у више наврата преписиван С.Милошевићу од стране затворског лекара Фалкеа: а) у току целокупног периода боравка С.Милошевића у затвору; б) нарочито у току три дана средином октобра 2005. године“.

[10]

Тај део провокације срушен је тако очигледно, да је чак и тужилаштво трибунала било принуђено да призна, да „више не сматра, да је оптужени узимао

Диазепам

другачије, него што му је било преписано“

[11]

Међутим, без обзира на очигледни фијаско, секретаријат и доктор П.Фалке су покушали да се оправдају. Али, како то увек бива у случајевима евидентне лажи, оправдање је било кудикамо трапавије. На пример, Фалке је изјавио да је, у суштини, последњи пут С.Милошевић узимао *Диазепам* не средином октобра, већ 7. новембра 2005. године, тојест, три недеље пре узимања крви на анализу. Отуда и оправдани закључак секретара трибунала: „Према томе, низак ниво *Диазепам*

а у крви
С.Милошевића није у вези са чињеницом преписивања тог препарата од стране доктора Фалкеа 15-17. октобра 2005. године“.

[\[12\]](#)

То и јесте одговор на оптужбу адвоката да су лекари и секретаријат сакрили преписивање

Диазепам

и да тај препарат не може бити означен као „непреписани“!

Оправдања затворског лекара и секретара у суштини су представљала нове доказе њихове недобронамерности и наметнула нова питања. Наименовани адвокати обратили су пажњу на то, да датум 7. новембар 2005. године није унет у документа, која су предата С.Милошевићу у одговор на његов захтев да му се предочи целокупна медицинска документација. Касније су лекар и секретаријат доставили судском већу медицински картон лекова, који су издати С.Милошевићу. Испоставило се, да се та варијанта картона разликовала од оне, која је дата С.Милошевићу. А разлика се тицала управо *Диазепам*! У првој варијанти копије картона узимање тог препарата означено је као „наставити са узимањем“, [\[13\]](#) а у другој копији (тог истог документа, који је предочен судском већу) као „по потреби“. П.Фалке доводи у заблуду и друге лекаре, који су вршили своју експертизу. Рецимо, доктор Тоу, како се види из његовог извештаја, не зна да С.Милошевић узима

Диазепам

од 7. новембра 2005. године (јер се позива једино на 15-17. октобар исте године). Такође је из извештаја доктора Угеса јасно, да он није био информисан о томе, да је С.Милошевићу био преписан још један од

бензодиазепина

(у овом случају –

дiazепам

), и то преписан од Фалкеа лично, и то сасвим недавно. И као директна последица тога, ни Тоу, ни Угес нису разматрали деловање

дiazепам

, узетог 7. новембра 2005. године.

Три дана пре смрти С.Милошевића, 7. марта 2006. године, судијама је изненада саопштено, да је у крви С.Милошевића, узетој на анализу 12. јануара (то јест, то се саопштава тек након два месеца!!!), пронађен њему непреписани препарат – *Рифампицин*, који је могао изазвати неутрализацију преписаних му препарата за лечење високог притиска.

[\[14\]](#)

Те манипулације јасно показују, да МТБЈ не само да није пружао медицинску помоћ затворенику. Скривање резултата анализе крви и манипулације са њима говоре о извршењу умишљеног злочина против С.Милошевића - преписивање препарата, који као

минимум производе ефекат неутрализације оних лекова, који би требало да лече хипертензију. У тој ситуацији одбијање захтева С.Милошевића да оде на лечење у Русију апсолутно је јасно, чак и неопходно, јер би у противном случају прва анализа крви, урађена у Москви, показала присуство свих тих супстанци, којима су тровали Милошевића. Управо зато је судско већ морало не просто да НЕ ПРИМЕТИ гаранције, које је Руска Федерација дала Хашком трибуналу о безусловном испуњењу свих захтева у погледу С.Милошевића, укључујући његов повратак у трибунал у било ком року. У одлуци Трибунала да одбије захтев Милошевића да оде на лечење, гаранције Русије једноставно се не помињу, као да их уопште није ни било!

Био сам у прилици да директно упитам једног од чланова тог судског већа, зашто су он и његови саучесници игнорисали само постојање гаранција Руске Федерације. На то је судија Ј.Бономи одговорио, да, као, не може да открива тајне разматрања међу судијама. Ето тако, налазећи се у Русији и дајући интервју за читаоце руског часописа међународних правника, британски судија није се ни трунке збунио да игнорисање гаранција Русије објасни на тако дрзак начин. Али хашка компанија треба да зна, да ми добро знамо разлоге за њихово понашање. Управо је зато приликом одређивања медицинске комисије за професора Војислава Шешеља, неопходно захтевати медицински конзилијум не у саставу лекара, које одреди сам трибунал, већ само оних лекара, које одабере пацијент лично.

(Фонд стратешке културе, 10.11.2010)

[1] Види. пресс-релеасе МТБЈ: <http://www.icty.org/sid/10477> .

[2] Internal Memorandum from T. MacFadden, Chief of Detention, to H.Holtius, Registrar of 19 December 2005, para 3.

[3] Писмо П. Фалкеа– секретару МТБЈ Х.Холтиусу од 6. јануара 2006 године: «Re: Medical Data concerning Mr. Slobodan Milosevic», Документ МТБЈ IT-02-54-T, p.45634

[4] На пример, Угес се позива на низ фактора, који компликују његов рад, поред осталог, непостојање дијагнозе (!) и малу прецизност методике анализе крви. У значајној мери општи тон писма изгледа овако: «дешава се тако, а дешава се и сасвим другачије». Према томе, очигледан је покушај Угеса да са себе скине одговорност за било какве тачне резултате. Тим пре су чудни његови закључци: то су поново закључци истражитеља, а не лекара, а такође закључци који су изван оквира медицинске компетенције, јер токсиколог не може давати мишљење о узроцима притиска..

[5] Писмо Р. Угеса на захтев секретара МТБЈ од 24. јануара 2006 године, Документ МТБЈ: IT-02-54-T, p.45627.

[6] См.: Assigned Counsel Submission of 20 January 2006, para 9, p.5.

[7] Ibid., para 10.

[8] См.: Report of Dr. Touw, 20.01.2006, p.3, Документ МТБЈ: IT-02-54-T, p.45566.

[9] См. Report of Dr.Uges, 24.01.2006., Документ МТБЈ: IT-02-54-T, p.45627.

[10] См.: Assigned Counsel Submissions Pursuant to Order on Release of Medical Information of 6 February 2006, para 26.

[11] Confidential Submissions on Accused's Medical Condition of 28.02.2006, para 5.

[12] Confidential Deputy Registrar Submission Pursuant to the Trial Chamber's Order for Submissions from Registrar on Medical Information of 14 February 2006.

[13] Медицински картон, приложен у: Attachment A to the Confidential submissions, filed by

Assigned Counsel 6.02.2006

[\[14\]](#) Internal Memorandum of 7.03.2006, from J.Hocking, Deputy Registrar; to: Judge Robinson, ДокументМТБЈ: IT-02-54-T, p.45508.